

HỒI THỨ TÁM

XE BÔNG NÀO BIẾT AI LÀ CHỦ NHÂN

Bốn đại hán bàn nhau một lúc rồi đại hán mé tả lại lên tiếng:

- Sau khi anh em tại hạ thương lượng cùng nhau đều nhận thấy nếu để lỡ cơ hội bữa nay thì sau này khó mà tìm kiếm. Vậy bất luận thế nào, bọn tại hạ cũng xin bái kiến chủ nhân trong xe một lần mới được.

Quan Trung tức giận nói:

- Ta đã bảo không được là không được.

Quan Tây vẫy tay ngăn cản Quan Trung rồi nói:

- Coi thái độ khấn khoản của bốn vị, bọn tại hạ không tiện ngăn trở. Có điều người trong xe không phải là nhân vật mà các vị muốn ra mắt.

Đại hán mày rậm chau mày nói:

- Dù nhân vật trong đó không phải là chủ nhân cỗ xe này thì cũng là gia nhân của y. Bọn tại hạ chỉ cần ngó thấy một chút là thỏa mãn lắm rồi.

Gã ngừng lại một giây rồi nói tiếp:

- Bốn vị đã đi theo bảo vệ đủ tỏ có mối quan hệ sâu xa với chủ nhân cỗ xe. Tại hạ mong rằng các vị ráng giúp giùm cho thì anh em tại hạ cảm kích vô cùng.

Quan Trung tuy không hiểu rõ nội tình nhưng cũng cảm thấy lai lịch cỗ xe này khá quan trọng.

Quan Tây là người thâm trầm lại nhiều mưu trí, hắn đã đoán ra phần lớn nội tình liền gật đầu cười đáp:

- Bốn vị đã dụng tâm như vậy, tại hạ không tiện cự tuyệt những người ở xa tới đây. Có điều tại hạ không tác chủ được mà cần phải hỏi ý kiến chủ nhân trước đã.

Đại hán mày rậm chấp tay nói:

- Rất mong được huynh đài giúp giùm. Nhờ huynh đài nói với chủ nhân cho rằng bọn tại hạ vì lòng tha thiết ngưỡng mộ mà xin cho ra mắt một lần.

Quan Tây đáp:

- Được rồi! Các vị hãy lùi xa ra, để tại hạ xin chỉ thị chủ nhân trong xe.

Cả bốn đại hán đồng thanh nói:

- Đa tạ huynh đài!

Đoạn chúng quay ngựa lùi lại đứng xa chừng một tầm mũi tên.

Quan Tây quả nhiên phóng ngựa tới trước xe khê nói:

- Có một chuyện rất buồn cười muốn nói cho hiền thê hay.

Quân Trung Phụng đã hé rèm xe ngó lên từ trước nên tình hình bên ngoài nàng đã rõ hết, nhưng vẫn giả vờ như không biết gì, liền hạ thấp giọng hỏi lại:

- Lang quân có điều chi dạy bảo?

Quan Tây đáp:

- Có bốn tên đại hán chặn đường năn nỉ cầu kiến chủ nhân trong xe. Chúng bảo vì lòng ngưỡng mộ thiết tha và thể nào cũng xin cho gặp mặt một lần.

Quân Trung Phụng bụng bảo dạ:

- Chẳng hiểu võ công bốn gã kia ra sao, liệu có địch nổi Quan Thị Song Dao không? Đồng thời mình cũng chẳng biết phẩm hạnh chúng thế nào. Nếu mình dùng cách cho chúng động thủ thì trong hai bên tất có một bên thất bại. Trường hợp mà bốn đại hán đắc thắng thì kết quả sẽ ra sao?

Nếu chúng còn tệ hơn Quan Thị Song Dao thì dĩ nhiên cảnh tàn khốc càng thêm thảm.

Sau khi nàng gặp những biến cố lớn lao lại đụng phải Quan Thị Song Dao là những nhân vật thâm độc hiểm ác suýt nữa thất thân, nên trong lòng nàng sẵn có thành kiến oán ghét bọn đàn ông. Đối với ai nàng cũng sinh lòng ngờ vực, xao xuyên không yên, chỉ sợ người này còn nguy hại hơn người trước.

Quân Trung Phụng mãi suy nghĩ âm thầm quên cả trả lời Quan Tây.

Bỗng nghe Quan Tây nói tiếp:

- Ta đã ngấm ngấm quan sát thì bọn này đều là những tay cao thủ nội ngoại kiêm thông. Nếu xảy ra cuộc động thủ thì e rằng không tránh khỏi thảm kịch máu chảy thịt rơi. Bữa nay là ngày tân hôn của đôi ta, chẳng nên nhìn thấy chuyện can qua. Ta lại nghe giọng lưỡi chúng tuyệt không có gì ác ý, tưởng nên cho bọn chúng ra mắt hiền thê.

Quân Trung Phụng thở dài đáp:

- Tiện thiếp há phải là người bạ ai cũng có thể coi mặt dễ dàng. Nhưng phu quân nói vậy, tiện thiếp đành phải vâng lời.

Quan Tây nói:

- Hiền thê cứ ngồi yên trong xe, không cần nói năng gì, để cho bọn chúng lướt qua. Ta sẽ đi kèm bên giám thị để đề phòng bọn chúng ám toán đột ngột.

Quân Trung Phụng nói:

- Tiện thiếp nhất thiết đều tuân mệnh phu quân.

Quan Tây bắt ngựa quay đầu lại đi tới trước mặt bốn đại hán nói:

- Tại hạ đã xin chỉ thị và được chủ nhân trong xe đồng ý. Nhưng chủ nhân bắt buộc bốn vị chỉ được lướt qua trước xe mà thôi. Chứ y không đối thoại với các vị đâu.

Đại hán mày rậm đứng mé tả đáp:

- Được vậy là bọn tại hạ đã lấy làm thỏa mãn lắm rồi.

Quan Tây lại bắt ngựa trở về bên cổ xe khẽ nói:

- Hiền thê hãy chuẩn bị đi!

Đoạn hán giơ tay vẫy, lớn tiếng gọi:

- Mời bốn vị lại đây!

Bốn đại hán nối đuôi nhau giục ngựa tiến lại. Về mặt tên nào cũng ra chiều rất cung kính, cho ngựa bước thong thả đi tới.

Quân Trung Phụng ở trong xe ngó ra. Nàng chờ cho bốn đại hán sắp đến gần bên xe đột nhiên vén rèm lên.

Bốn đại hán đều khoanh tay cho ngựa lướt qua bên xe thật mau.

Quan Tây vận chân khí đề phòng. Hắn thấy bốn gã lộ vẻ phi thường kính ngưỡng thì trong lòng rất lấy làm kỳ lạ.

Bốn gã đại hán đi thẳng đến phía sau xe chừng trượng mới dừng, quay đầu lại đứng đằng xa chấp tay thi lễ nói với Quan Tây:

- Đa tạ huynh đài đã hết sức giúp giùm cho anh em tại hạ được ngó tiên nhan, trong lòng cảm kích khôn lường! Cái tội chẹn đường mong rằng huynh đài tha thứ cho. Bây giờ bọn tiểu đệ xin cáo biệt.

Quan Tây đầu óc bâng khuâng chấp tay đáp lễ nói:

- Tại hạ không dám! Bốn vị dạy quá lời.

Bốn tên đại hán gia roi cho bốn con tuấn mã chạy như bay về phía trước.

Quan Tây đứng nhìn bóng sau lưng bốn đại hán chạy đi mỗi lúc một xa. Đoàn người ngựa phi rất nhanh, chỉ trong chớp mắt đã không thấy tông tích đây nữa.

Quân Trung Phụng muốn thò đầu ra ngó nhưng có Quan Tây đứng ở ngoài xe, nàng đành dẹp lòng xúc động ngồi yên không nhúc nhích. Tuy nàng mới 15,16 tuổi đầu mà vẫn kiềm chế tính hiếu kỳ của trẻ thơ để ứng phó với tình trạng nguy hiểm trước mắt.

Bỗng nghe Quan Tây tự nói một mình:

- Cử động của bốn tên này thật là kỳ quái!

Quân Trung Phụng sực tỉnh ngộ, nàng nghĩ thầm trong bụng:

- Chắc chuyện này là ở cỗ xe, chứ không dính líu gì đến ta.

Bốn gã đại hán chỉ nhận biết cỗ xe mà không biết mặt chủ nhân của nó. Sở dĩ chúng lộ vẻ cực kỳ cung kính với mình vì chúng nhận lầm mình là chủ nhân cỗ xe này.

Tuy nàng nhận xét nguyên nhân nội tình là thế song không nói ra miệng.

Bỗng nghe Quan Trung cất giọng ồm ồm:

- Đại ca! Bất tất phải nghĩ ngợi bọn chúng là ai. Chúng ta thượng lộ đi thôi.

Quan Tây từ từ đưa tay lên buông rèm xe xuống rồi vẫy tay nói:

- Nhị đệ nói phải đó. Chúng ta cần gấp rút lên đường.

Chỉ trong chớp mắt tiếng vó ngựa lộp cộp hòa lẫn với tiếng bánh xe lộc cộc. Chiếc xe ngựa tiến về phía trước.

Quân Trung Phụng mở hé rèm xe trông về phía trước. Nàng thấy anh em Quan Thị Song Dao dong ngựa song song mà tiến. Chúng vừa đi vừa nói chuyện với nhau, nhưng không hiểu thảo luận chuyện gì.

Bỗng nàng động tâm nhủ:

- Dù sao bọn chúng cũng là huynh đệ đồng bào, mỗi thâm tình cốt nhục tự nhiên rất chặt chẽ.

Nếu mình định gây chuyện ly gián giữa hai người càng cần phải khôn ngoan, kín đáo lắm mới được.

Cỗ xe ngựa đi suốt mấy ngày đêm mấy hôm liền. Dọc đường không xảy biến cố nào khác.

Một hôm sáng sớm, cỗ xe mới đi được hơn mười dặm thì đột nhiên khí trời biến đổi, mây đen bao phủ tứ phương rồi đổ mưa.

Quân Trung Phụng ngồi trong xe nghe tiếng đổ ào ào xuống mui liền biết là một trận mưa lớn.

Nàng không hiểu cỗ xe lộp bộp bằng thứ vải gì mà mưa to đến thế vẫn không có chút nước nào lọt vào.

Quân Trung Phụng hé rèm ngó ra thấy trời mưa như trút nước.

Quan Thị Song Đào và hai tên đồ đệ quần áo ướt sũng vẫn ngồi trên lưng ngựa cúi đầu gò cương cho ngựa chạy. Đôi ngựa dường như kiệt lực không thể chạy mau được nữa. Nhưng đôi lừa kéo xe vẫn nghênh cổ mà chạy dường như chẳng biết sợ mưa là gì.

Bỗng nghe Quan Trung cất tiếng hỏi:

- Đại ca! Trận mưa này dữ quá. Chúng ta tìm nơi tạm trú, chờ ngớt mưa hãy ra đi được không?

Quan Tây đáp:

- Miền hoang dã này dài đến 70 dặm, trừ những bãi cỏ rậm chẳng còn chỗ nào tránh mưa ẩn gió được.

Quân Trung Phụng lẩm bẩm:

- Té ra hần đã quen thuộc địa thế nơi đây. Miền hoang dã này 70 dặm trường không có cư dân mà sao Quan Thị Song Đào lại đưa ta tới đây?

Nàng động tâm liền để ý dòm ngó cảnh vật bốn phía thì quả nhiên một vùng hoang lương bát ngát. Không biết đâu là bờ bến, cỏ dại mọc cao ngập đầu người. Thỉnh thoảng có chỗ đầy loạn thạch cỏ không mọc được.

Quan Tây có vẻ thuộc phương hướng, đường lối hơn hết nên hần cho ngựa vượt lên trước dẫn đường. Thật là một cuộc hành trình gian lao vất vả, nào cỏ dại, nào đá ngổn ngang rất đổi khó đi.

Sau chừng hai ba giờ, mấy con ngựa của anh em thầy trò họ Quan mỗi một quả không còn gượng gạo để tiến bước được nữa. Nhưng hai con lừa kéo xe vẫn tinh thần sung túc.

Bọn Quan Tây bốn người thấy ngựa ngã lăn ra không đi được nữa chúng đành đi bộ.

Quân Trung Phụng muốn để ý nhìn nhận tiêu chí trong khu hoang dã để phòng sau này vạn nhất có trở lại qua đây biết cách nhìn nhận đường lối, nhưng trời u ám mà lại mưa to nên thị tuyến chẳng nhìn rõ chi hết. Ngoài cỏ dại cùng đá ngổn ngang, chẳng có một tiêu chuẩn nào khác để nhận xét.

Trận mưa lớn kéo dài đến bốn năm giờ. Cánh đồng hoang rộng mông mênh bây giờ nước ngập đến đầu gối.

Mưa dần dần ngớt hạt, gió lạnh mây tan, vũ trụ quang đăng. AÙnh tà dương vô cùng tươi đẹp soi xuống thì đã gần tới lúc hoàng hôn.

Sau trận mưa bầu trời sáng sủa, thị tuyến trông ra chỉ thấy ẩn hiện núi xanh và làn mù thấp là là về buổi chiều tà bao phủ xa xa.

Quan Trung bỗng quay đầu lại nhìn đôi lừa trắng kiện, lớn tiếng khen:

- Thật là những con vật đáng quý, dù là thiên lý mã cũng khó lòng bì kịp.

Quân Trung Phụng đột nhiên vén rèm lên nói:

- Các vị ướt hết rồi. Bây giờ tuy trời đã tạnh nhưng gió chiều lạnh lẽo, xin để nghỉ một lúc đã.

Quan Tây lắc đầu đáp:

- Chúng ta định lên núi ngay.

Đột nhiên chúng gia tăng cước lực chạy về phía trước.

Quan Trung dẫn hai tên đồ đệ chạy theo sau.

Quân Trung Phụng ngồi trong xe thấy xe vòng những khúc quanh cũng không cần người dẫn dắt. Hai con lừa đi đầu tựa hồ có khiếu thông linh chạy theo sau mấy người.

Vùng thái dương đã lặn non Tây, bóng chiều mù mịt thì đoàn người vừa đi tới cửa một hang núi.

Bỗng nghe có tiếng quát vọng lại:

- Tân khách hãy dừng bước!

Quan Tây chấp tay đáp:

- Bọn tại hạ là Quan Thị Song Dao.

Trong hang núi bá đại hán võ phục áo đen chạy ra. Tên nào cũng tay trái cầm một ống mai hoa châm. Chúng đứng thành hàng chữ nhất chắn đường.

Ba tên đại hán ngó thầy trò Quan Tây một lượt rồi tên đứng giữa lên tiếng:

- Té ra là hai vị Quan lão gia đã tới.

Quan Trung nói:

- Hay lắm! Các vị đã biết chúng ta thì mở đường cho đi chứ.

Đại hán đứng giữa đáp:

- Chẳng phải là bọn tiểu nhân muốn làm khó dễ với hai vị Quan lão gia tử, tình thực bảo chúa luật lệ rất nghiêm minh. Bọn tiểu nhân không thể tự chuyên được. Mong rằng hai vị Quan lão gia thể tất cho.

Quan Trung tức giận hỏi:

- Chúng ta đã nhận đồ sính lễ quan trọng mà tới đây với hai vị bảo chúa của các người, chẳng lẽ các người cũng coi bọn ta như hạng tầm thường hay sao?

Nguyên Quan Thị Song Dao đã hiểu thể lệ những người vào bảo phải thế nào rồi.

Đại hán đứng giữa đáp:

- Nếu hai vị Quan lão gia mà được tể bảo chúa đặc biệt hạ lệnh thì bọn tiểu nhân đã để các vị đi tự nhiên không dám nói gì nữa.

Quan Trung đã toan nổi nóng thì Quan Tây ngăn lại nói:

- Được rồi! Lúc chúng ta gặp hai vị bảo chúa sẽ chất vấn và không để khó cho các vị là xong.

Đại hán đứng giữa lại hỏi:

- Người trong xe là ai vậy?

Quan Tây đáp:

- Đó là tiện thi. Đối với bọn nữ lưu các vị có thể rộng rãi hơn một chút chăng?

Đại hán đứng giữa lắc đầu đáp:

- Không được! Bất luận nam nữ trước khi chưa được thông lệnh đặc biệt của bảo chúa thì ai cũng không thể miễn được.

Quan Trung Phụng từ từ hạ mui xe xuống hỏi:

- Có chuyện chi vậy?

Quan Tây nhãn nó đáp:

- Theo luật lệ nơi đây, lúc tiến vào hang đều phải bịt mắt.

Quân Trung Phụng nói:

- Người ta đã có lệ luật như vậy dĩ nhiên tiện thiếp cũng phải tuân theo.

Nàng quay lại nhìn chiếc xe ngựa nói tiếp:

- Có điều còn chiếc xe ngựa và đôi lừa...

Đại hán đứng giữa nghiên mình thì lễ nói:

- Phu nhơn hãy khoan tâm. Xe cùng lừa ngựa sẽ do bọn tại hạ trông nom. Khi nào phu nhơn trở ra nhất thiết xin kính hoàn đầy đủ.

Quân Trung Phụng tủm tỉm cười nói:

- Được quý vị chu đáo như vậy thì còn lo gì nữa.

Đại hán đứng giữa lấy trong bọc ra năm cái khăn bằng vải dày bịt mắt bọn Quan Tây năm người lại, đồng thời tước hết khí giới của bọn này.

Quân Trung Phụng nghĩ thầm:

- Dù họ bịt mắt, song hai tay vẫn để cử động tự nhiên, thì muốn cởi ra lúc nào cũng được hay sao?

Nàng còn đang ngẫm nghĩ thì đột nhiên có tiếng lách cách. Cổ tay nàng thấy nặng trĩu. Họ đã khóa tay mọi người bằng những chiếc khóa thép rất chắc chắn. Từ tay người nọ sang tay người kia đều có dây tời rất kiên cố móc liền với nhau. Cả năm người móc vào nhau thành một xâu, người nọ cách người kia chừng hai thước.

Bỗng nghe thanh âm trầm trọng nói:

- Tại hạ rất tin chư vị, bất tất phải đeo hình cụ vào tay trái nữa, nhưng có điều cần phải nói rõ trước...

Gả ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Trong đoạn đường này có một chỗ nguy hiểm đặc biệt kêu bằng Đoạn Hồn Lộ. Vậy các vị nắm chặt sợi dây Cầu Sinh mà đi thì không sao hết.

Bọn Quan Thị Song Dao và Quân Trung Phụng bị bịt mắt rồi, trong lòng khó chịu, không ai nói nửa câu.

Bồng nghe thanh âm trầm trọng lại cất lên:

- Còn một điều nữa tại hạ cũng cần thuyết minh trước vì tại hạ quý trọng các vị, nên không đeo hình cụ vào tay vậy các vị cũng nên tự trọng, vì dọc đường chỗ nào cũng bố trí ám khí do những tay cao thủ điều động. Bọn họ tuân theo mệnh lệnh rất nghiêm khắc, hễ các vị cời khăn bịt mắt là lập tức họ phóng ám khí giết người.

Âm thanh dừng lại một chút để đổi thành lạnh lẽo hơn nói tiếp:

- Các vị phần nhiều là những tay cao thủ bậc nhất, giả tử vào lúc bình thời thì dù gặp ám khí bay đến như mưa hồ để đả làm gì được. Nhưng hiện giờ tình thế khác xa. Tay phải đã bị xiềng lại đi trên quãng đường cực kỳ nguy hiểm, nếu gặp ám khí bắn tới thì e rằng khó lòng tránh khỏi.

Quan Trung khó chịu quá không nhẫn nại được nữa lớn tiếng:

- Biết rồi! Làm gì mà phải nói lảm thê!

Thanh âm trầm trọng kia lại đáp:

- Dù sao trước khi đi qua Đoạn Hồn Lộ, tại hạ cũng phải phân tích mọi đường lợi hại một cách cặn kẽ.

Quan Trung gạt đi:

- Bọn ta nghe đủ lảm rồi. Bây giờ đi thôi chứ?

Quan Tây thản nhiên nói:

- Bữa nay Quan Thị Song Đào chịu để cho các hạ phát lạc là hoàn toàn nể mặt bảo chúa, bọn tại hạ sẽ có lời nói lại với hai vị đó.

Thanh âm trầm trọng đáp:

- Vụ này hoàn toàn do mệnh lệnh của hai vị bảo chúa, chẳng liên can gì đến tại hạ.

Quan Trung cười lạt muốn nói lại thôi.

Thanh âm trầm trọng lại cất lên:

- Được rồi! Bây giờ có thể dẫn bọn họ lên đường!

Quan Trung Phụng bên tai nghe tiếng dây lòi tới đụng nhau loảng xoảng, người nàng bị kéo về phía trước. Nàng là người bị bịt mắt trước tiên lại bị khóa tay sau cùng nên không hiểu người trước người sau mình là ai. Nàng ráng trấn áp nỗi

xúc động trong lòng để giữ cho bình tĩnh vì nàng hy vọng dùng cảm giác để nhận xét quãng đường phải đi qua.

Quân Trung Phụng bỗng ngửi thấy mùi hôi hám ẩm ướt xông vào mũi tựa hồ như đang đi vào một đường hầm trong sơn động. Dĩ nhiên mùi hôi hám ẩm ướt này chỉ thỉnh thoảng, nếu không lưu tâm thì khó mà ngửi thấy.

Nàng nghĩ thầm trong bụng:

- Con đường vào sơn động này không hiểu bao xa mà đi mãi không hết.

Nàng đang suy nghĩ bỗng thấy khí lạnh xông lên và tiếng nước chảy ào ào lọt vào màng tai.

Nàng cảm giác dường như đã đi hết sơn động.

Bỗng nghe âm thanh ồm ồm lạ tai cất lên:

- Bây giờ các vị lên Đoạn Hồn Lộ đây!

Tiếng nói vừa dứt, Quân Trung Phụng đột nhiên cảm thấy một bàn tay to tướng thò ra nắm lấy bàn tay mình đặt lên sợi dây sắt lớn bằng hạt đào.

Thanh âm ồm ồm lại nói tiếp:

- Các vị nhớ luôn nắm cho chắc sợi dây Cầu Sinh. Chỉ lơ tay một chút là gặp nguy hiểm xương tan thịt nát mà còn liên lụy cả đến đồng bọn nữa.

Quân Trung Phụng theo lời dặn nắm rất chặt dây Cầu Sinh. Đồng thời nàng lắng tai nghe nhưng không thấy Quan Thị Song Dao nói gì.

Thanh âm ồm ồm lại nói:

- Bây giờ các vị tiến về phía trước.

Quân Trung Phụng cảm thấy sợi dây sắt từ từ di động về phía trước dường như phía đối diện có người đang kéo dây. Nàng cất bước cử động từ từ tiến về phía trước.

Quân Trung Phụng tuy bị bịt hai mắt, song nàng vẫn cảm giác được là mình đang đi trên cao, dưới chân tựa hồ có vực sâu trăm trượng. Nàng đang đặt chân lên một cái cầu nhỏ. Cầu này rất hẹp chỉ vừa đặt bàn chân, phải có dây sắt, người mới đứng vững và bước đi được.

Mọi người tay vịn dây sắt rất thận trọng vì bản năng cầu sinh và đều cảm giác thấy mình đang đi lủng lẳng trên không, phía dưới là vực thẳm. Chỉ sơ ý một chút rớt xuống là uổng mạng, nên ai nấy đều ngưng thần chú ý lần dò từng bước mà đi.

Đoàn người đi trong khoảng thời gian chùng ăn xong bữa cơm thì Quân Trung Phụng đột nhiên cảm thấy tay trái mình có người nắm lấy dắt đi xuống mấy bậc đá. Nàng cảm thấy người này nắm tay mình rất mạnh thì trong lòng cảm hận đến cực điểm nhưng sau khi xoay chuyển ý nghĩ, nàng đành dẹp lửa giận xòe tay ra nắm lấy tay họ. Nàng không biết người đó là ai, đẹp hay xấu, già hay trẻ, mà trong lòng chỉ có ý niệm duy nhất là dùng sắc đẹp quyến rũ đàn ông.

Người kia dừng như lấy làm hân hạnh lắm. Tay hắn hơi run run, nhưng hắn vẫn nắm tay Quân Trung Phụng chặt hơn.

Bên tai Quân Trung Phụng còn nghe rõ tiếng hắn thở hồi hộp hiển nhiên vì mình mà lòng hắn đang rạo rức khẩn trương.

Đột nhiên bàn tay đó buông Quân Trung Phụng ra. Tiếp theo lại vang lên tiếng nói oang oang mà thanh âm có pha lẫn hơi thở.

- Các vị chỉ còn đi qua Phi Long Độ nữa là có thể bỏ khăn bịt mắt ra và sẽ được tiếp đãi một cách long trọng.

Thanh âm ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Đi qua Phi Long Độ thì vừa sung sướng, khoan khoái lại vừa rất nguy hiểm. Điều quan trọng nhất là các vị đừng bỏ khăn che mắt ra. Theo chỗ tại hạ đã biết thì phạm người nào kéo trộm tấm khăn bịt mắt thì chẳng qua Phi Long Độ được bình yên.

Quân Trung Phụng cảm thấy mình được người nâng đỡ đi về phía trước đặt ngồi vào một cái vật gì êm ái dễ chịu.

Lát sau tiếng nói oang oang lại cất lên:

- Các vị ngồi trên Long Y rồi bất luận nghe thấy thanh âm gì cũng đừng loạn động là bình yên vô sự.

Quân Trung Phụng đột nhiên thấy luồng khí nóng thổi vào tai và có tiếng người nói rất nhỏ:

- Cô nương đừng sợ nhé! Cứ ngồi vững vào vị trí của tại hạ. Đây là một việc tính toán rất thần bí. Hàng vạn lần mới có một cơ hội bị làm lần. Trong vạn lần đó chẳng lẽ cơ hội lại chụp xuống đầu cô nương. Huống chi tại hạ còn có thể thao túng chiếc Phi Long Y này cùng 12 đường mai phục. Tại hạ nhất định thiết pháp cho cô nương qua Phi Long Độ bình yên không phải kinh hãi gì hết.

Quân Trung Phụng biết là mỹ sắc của mình đã chinh phục được đối phương thì không khỏi cười thầm.

Bỗng nghe người kia ngấm ngấm buông tiếng thở dài rồi đột nhiên Phi Long Ý phát động, trước chậm sau nhanh tiến về phía trước.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, bỗng có tiếng lách cách vang lên ở trên đầu.

Rồi tiếng gió veo veo rít lên tưởng chừng như muốn vọt vào mặt.

Quân Trung Phụng tự hỏi:

- Có phải là tên nỏ không? Chẳng hiểu từ phía nào bắn tới?

Nàng còn đang xoay chuyển ý nghĩ thì lại một hồi lách cách rồi veo veo bay tới. Lần này tựa hồ phía trên phía dưới, mặt trước sau đều có mà luồng kim phong lướt qua mặt thấy hơi lạnh lạnh.

Cả năm người ai cũng sợ hãi, nhưng chẳng một ai lên tiếng.

Quân Trung Phụng cảm thấy chỗ Phi Long Độ vừa đi qua chợt sáng chợt tối, chợt lên cao chợt xuống thấp. Có lúc hình như sương mù thổi vào mặt, tình hình rất phức tạp.

Phi Long Ý đang đi đột nhiên dừng lại. Bây giờ bên tai vang lên giọng oanh yến líu lo.

Quân Trung Phụng được người cầm tay dắt đi. Nàng tính chừng đi được một dặm thì dừng lại.

Bỗng nghe một tràng cười ha hả vang lên. Tiếng cười dứt, một thanh âm sang sang lọt vào màng tai:

- Xin lỗi quý vị!

Một hồi loảng xoảng vang lên. Quân Trung Phụng cảm thấy chiếc khóa sắt bên tay phải được cởi ra.

Sau một lát tấm sa đen bịt mặt cũng cởi ra nốt.

Quân Trung Phụng ngưng thần nhìn xem thì thấy mình hiện đương ở trong tòa nhà đại sảnh.

Cửa sổ mở rộng, bên ngoài là rừng rậm non xanh một màu biếc lục. Đồ trang trí trong sảnh đường rất mực hào hoa.

Một đại hán tuổi ngoại tứ tuần niêm nở tươi cười chào mọi người nói:

- Các vị đã một phen tân khổ!

Quan Tây nét mặt nghiêm trang lạnh lùng nói:

- Trần quản gia! Bọn tại hạ là Quan Thị Song Dao, được hai vị bảo chúa đưa lễ đến mời tới đây. Nay là lần đầu, đành chịu theo qui luật của quý bảo bịt mắt đi qua Đoạn Hồ Độ rồi Phi Long Độ. Cái đó xong rồi, nhưng lần sau anh em tại hạ có trở lại đây mà cũng phải như lần đầu thì khó lòng đến nổi mới bất bình.

Trần quản gia niềm nở khom lưng xá dài nói:

- Đã có bảo chúa đưa sính lễ đến mời, lý nghi phải được ưu đãi đặc biệt. Vì bọn thuộc hạ không hiểu sự việc để hai vị phải một phen khuất tất. Tiểu đệ xin thay mặt hai vị bảo chúa tạ tội với các vị trước.

Quân Trung Phụng mượn cơ hội họ nói chuyện với nhau, đưa mắt nhìn ra bốn phía, ngắm tình trạng trong nhà đại sảnh hết một lượt. Trong nhà đại sảnh cực kỳ hào hoa, ngoài vị quản gia còn bốn ả nữ tỳ mặc áo xanh. ả nào cũng rất xinh đẹp, thắt lưng bằng tám dây trắng, nghiêm trang đứng đó. Cả bốn ả trạc tuổi ngang nhau vào khoảng 18,19.

Quan Trung vẫn chưa nguôi giận cười lạt hỏi:

- Hai vị bảo chúa hiện giờ ở đâu?

Trần quản gia tươi cười đáp:

- Sáng hôm nay có hai vị quý khách đến thăm. Hai vị bảo chúa bồi tiếp họ nói chuyện ngày xưa. Bọn cũ trùng phùng, vui chén quá say, hãy còn đương ngủ. Hai vị hãy nghỉ ngơi giải lao.

Sáng mai hãy ra mắt bảo chúa được không?

Quan Trung biến sắc muốn nổi dóa, nhưng Quan Tây đưa mắt ngăn lại nói:

- Dã vậy thì sáng mai bọn tại hạ sẽ tiếp kiến bảo chúa cũng không sao.

Trần quản gia cười nói:

- Theo chỗ tiểu đệ biết thì hai vị bảo chúa mong quý sư đồ lắm. Người kính trọng các vị một cách khác thường, ngày nào cũng nhắc nhở, chờ mãi chưa thấy các vị đến.

Quan Tây chấp tay nói:

- Bọn tại hạ đường xa đói bụng lắm rồi. Chẳng hay Trần quản gia có gì cho ăn lót dạ không?

Trần quản gia đáp:

- Năm vị hãy chờ một chút. Tiểu đệ đã biêu nhà bếp chuẩn bị com rượu chỉ lát nữa là được.

Lão đạo mắt nhìn Quân Trung Phụng hỏi:

- Cô nương đây dường như nay mới tới lần đầu. Trần mỗ chưa kịp thỉnh giáo quý tính.

Quân Trung Phụng chưa kịp trả lời thì Quan Tây đã đáp ngay:

- Đó là hàn thê của tại hạ. Xin Trần quản gia đừng cười.

Trần quản gia vội chấp tay nói:

- Té ra là tẩu phu nhân! Tại hạ thất kính mất rồi!

Đoạn hấn xá dài một cái.

Quân Trung Phụng chúc lời vạn phúc rồi từ từ bước tới bên chiếc ghế gỗ ngồi xuống đó.

Chỉ trong khoảng khắc hai tên đồng tử áo xanh bung rượu lên. Thịnh yến bày ra đầy bàn. Quan Tây và Quân Trung Phụng được mời ngồi trên, Quan Trung cùng hai tên đồ đệ ngồi dưới.

Trần quản gia ngồi vào chủ vị để bồi tiếp.

Bốn ả nữ tỳ gót sen thoăn thoắt tiến lại rót rượu cho mọi người.

Trần quản gia nâng chung rượu lên mời:

- Các vị đã trải qua một phen tân khổ, tiểu đệ hãy kính trước một chung này.

Đoạn hấn uống một hơi cạn sạch.

Quan Tây đã sinh lòng nghi hoặc, nhưng thấy Trần quản gia uống trước một chung nên không ngờ gì nữa, cũng uống một chung.

Quan Trung cùng hai tên đồ đệ lần lượt cạn chén, chỉ có Quân Trung Phụng đưa chung rượu lên môi khẽ nhấp một chút rồi lại đặt xuống.

Nàng chưa được lịch duyệt giang hồ nên không biết cách lịch sự bằng Quan Thị Song Dao.

Ta nên biết nàng chưa từng ra khỏi cửa, vẫn giữ lễ lối một vị tiểu thư ở chốn khuê môn. Huống chi nàng ở trước tình hình bắt buộc, bắt đắc dĩ phải ứng phó, không uống rượu bao giờ nên chỉ nhấp môi rồi thôi ngay.

Bốn ả mỹ tửu áo xanh xinh đẹp lập tức lại rót rượu vào cho Trần quân gia và sư đồ Quan Thị Song Dao.

Trần quân gia nghiêng mình đứng lên, nét mặt tươi cười nhìn anh em họ Quan chấp tay nói:

- Vừa rồi bọn thuộc hạ vì tuân theo lệnh dụ của bảo chúa mà đối với các vị có điều mạo phạm. Xin các vị vì chút bạc diện của tại hạ mà châm chước cho.

Nói đoạn hần ngựa cổ lên uống hết một chung rượu nữa.

Quan Trung dường như vẫn chưa hết cảm tức lại muốn nổi nóng, nhưng Quan Tây đã nâng chén lên nói:

- Trần quân gia bất tất phải khách sáo, đó là lệnh dụ của hai vị bảo chúa, sao lại trách họ được.

Hần nói xong cũng uống cạn chung rượu.

Quan Trung và hai tên đồ đệ đành phải làm theo, nâng chung lên uống.

Quan Trung Phụng vẫn chỉ nhấp một chút.

Trần quân gia quay lại bảo nữ tử:

- Rót rượu nữa đây.

Bốn tên nữ tử đua nhau rót đầy rượu vào các chung.

Trần quân gia nâng chung lên từ từ đứng dậy nhìn Quan Trung Phụng cười nói:

- Tâu phu nhân lần đầu tới đây, tại hạ tiếp đãi không được chu đáo, xin phu nhân lượng thứ...